29/06/2023

Ο μακάριος Παύλος μάς φανερώνει τη δύναμη, που έχει η προθυμία του ανθρώπου, και ότι μπορούμε να πετάξουμε στον ίδιο τον ουρανό!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ο μακάριος Παύλος μάς φανερώνει τη δύναμη, που έχει η προθυμία του ανθρώπου, και ότι μπορούμε να πετάξωμε στον ίδιο τον ουρανό.

Αφήνει κάποτε τους αγγέλους και τους αρχαγγέλους και τις άλλες δυνάμεις και

προστάζει να μιμηθούμε το Χριστό, όπως κι’ εκείνος τον μιμήθηκε, και λέει· «Μιμητές μου να γίνεστε όπως κι’ εγώ του Χριστού».

Άλλοτε πάλι, χωρίς ν’ αναφέρη τον εαυτό ταυ, μας ανεβάζει προς τον ίδιο το Θεό, λέγοντας· «Μιμηθήτε λοιπόν το Θεό, σαν παιδιά του αγαπητά».

Έπειτα, φανερώνοντας ότι τίποτα δεν κάνει τον άνθρωπο να μοιάζη τόσο με τον Θεό, όσο το να ζη για το καλό όλων, και το ν’ αποβλέπη στην ωφέλεια του καθενός, πρόσθεσε· «Να φέρεσθε με αγάπη».

Γι’ αυτό αφού πη, «Μιμητές μου να γίνεσθε», αμέσως μετά μιλάει για την αγάπη, δείχνοντας ότι αυτή προ πάντων η αρετή φέρνει κοντά στο Θεό, κι’ ότι οι άλλες είναι κατώτερες, κι όλες στρέφονται γύρω από τους ανθρώπους, όπως η μάχη εναντίον της κακής επιθυμίας, ο πόλεμος εναντίον της λαιμαργίας, ο αγώνας εναντίον της φιλαργυρίας, η πάλη εναντίον του θυμού, ενώ το ν’ αγαπά κανείς, αυτό έχομε κοινό με τον Θεό.

Γι’ αυτό και ο Χριστός έλεγε, «Προσεύχεσθε γι’ αυτούς που σας κάνουν κακό, για να γίνεστε όμοιοι με τον Πατέρα σας που είναι στους ουρανούς». Κι’ ο Παύλος, που ήξερε ότι αυτό είναι το σπουδαιότερο αγαθό, το εφάρμωσε πολύ προσεκτικά.

Γιατί κανείς δεν αγάπησε τόσο τους εχθρούς του, κανείς δεν ευεργέτησε τόσο τους κακοθελητές του, κανείς δεν έπαθε τόσα για χάρη εκείνων που τον είχαν λυπήσει. Εκείνος δεν έβλεπε αυτά που πάθαινε, αλλά σκεφτόταν πως είναι άνθρωποι κι αυτοί, κι’ όσο εκείνοι αγρίευαν, τόσο πιο πολύ σπλαχνιζόταν τη μανία τους.

Και όπως φέρνεται ο πατέρας στο παιδί του, που το έχει κυριεύσει τρέλλα (γιατί όσο κι’ αν κλωτσά ο άρρωστος και βρίζει άγρια τον πατέρα του, τόσο και πιο πολύ τον λυπάται και τον κλαίει), έτσι κι’ ο Παύλος σκεφτόταν ότι οι εχθροί του ενεργούσαν με των δαιμόνων την κυριαρχία, και ένοιωθε όλο και περισσότερη στοργή γι’ αυτούς.

Άκουσέ τον λοιπόν πόσο ήμερα, με πόση συμπάθεια μάς μιλάει γι’ αυτούς που τον μαστίγωσαν πέντε φορές, που τον λιθοβόλησαν, που τον φυλάκισαν, που διψούσαν για το αίμα του κι επιθυμούσαν κάθε μέρα να τον κατασπαράξουν.

«Μαρτυρώ γι’ αυτούς», λέει, «ότι έχουν ζήλο Θεού, αλλά δεν το καταλαβαίνουν.

Και πάλι, για να συγκράτηση αυτούς που τους πολεμούσαν, έλεγε· «Μην περηφανεύεσαι, αλλά να φοβάσαι, διότι αφού ο Θεός δεν λυπήθηκε τους φυσικούς κλάδους, μπορεί να μη λογαριάση ούτε σένα».

Επειδή δηλαδή είδε ότι ο Θεός είχε βγάλει απόφαση εναντίον τους, ο Παύλος έκανε αυτό, το μόνο που μπορούσε. Αδιάκοπα εδάκρυζε γι' αυτούς, πονούσε γι' αυτούς, εμπόδιζε αυτούς που ήθελαν να ορμήσουν πάνω τους, και αγωνιζόταν τρόπο να βρη και μια μικρή αιτία για να συχωρεθούν.

Κι επειδή δεν μπορούσε να τους πείση με λόγια, γιατί ήταν πεισματάρηδες και σκληροί, κατάφευγε σ' αδιάκοπες ευχές κι έλεγε· «Αδελφοί, η επιθυμία της καρδιάς κι η προσευχή μου στον Θεό, είναι για μα σωθούν αυτοί».

Απλώνει και καλές ελπίδες γι' αυτούς λέγοντας, «τα χαρίσματα και η κλήση του δεν ανακαλούνται», για να μην απελπισθούν τελείως και καταστραφούν. Όλα αυτά φανερώνουν ότι ενδιαφερόταν γι' αυτούς, κι' ένοιωθε φλόγα στην καρδιά του. Όπως όταν λέη ότι, «Θα 'ρθη από τη Σιών ο λυτρωτής και θα διαλύση την ασέβεια των Ισραηλιτών».

Συνεχίζεται

Απόσπασμα από την Τρίτη ομιλία, «Εις τον Απόστολο Παύλο», του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, όπως περιλαμβάνεται στην έκδοση «Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα, τόμος Ε', Εγκωμιαστικά (Β)», των εκδόσεων ο Λόγος. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Κωνσταντίνος Λουκάκης.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)